

Així de natural

Text > XAVIER CASTILLÓN

Tres anys després de debutar en solitari amb el sorprenent *Ocells perduts*, el cantant i compositor gironí David Mauricio reapareix, discogràficament parlant, amb un altre disc superb, *El fruit vermell*, que connecta amb el primer a través de la reivindicació de la natura o, més concretament, de la idea que per sobre de qualsevol altra ambició com a col·lectiu desorientat, els humans som natura. També la veu ben treballada de Mauricio és naturalesa viva: un vehicle excel·lent per a unes cançons que passen per senders assolats entre el *pop* i el *folk*, que recorden per moments el James Taylor de principis dels setanta, el de *One Man Dog* i altres meravelles. «Dins la geometria del gran infinit, no tens res a fer-hi, no hi ha res a dir», constata a «Mort d'un estel», tot mirant el cel per comprovar, en definitiva, que som molt poca cosa, tot i que aspirem a ser déus menors.

Amb la producció del competent David Soler, que també hi aporta la *pedal steel* i algunes guitarres, les nou cançons que inclou *El fruit vermell* respiren pau i tranquil·litat, gràcies a una veu delicadament sòlida, unes melodies que acaronen l'ànima de l'oient i una instrumentació tan subtil com plena de petits detalls, per cortesia d'Apelles Carod (violí, mandolina elèctrica, veus) i la resta de l'equip, que completen la bateria de Miquel Biarnés i el baix elèctric de Jordi Ruiz.

En aquest món estrany, en què triomfen l'estridència i les urgències vitals, és normal que David Mauricio se senti «com un ratpenat al revés», tal com canta a «Ratpenat», quan afirma, per exemple, que «som la pluja que fa créixer a poc a poc la riuada», a la cançó «El miracle». A poc a poc, ell va fent el seu camí en el món de la música, al marge dels dictats i les influèn-

DAVID MAURICIO. *El fruit vermell*. RGB Suports, 2020.

cies insubstancials de la indústria i els creadors de tendències. Però justament per això, David Mauricio mereix ser reconegut, al més aviat possible, com una de les grans veus d'aquest país i més enllà. Simplement, per una qüestió de justícia. Així de natural.

GUILLERMO MARTORELL.
La morta. Medes Recordings, 2020.

PAULA GRANDE I ANNA FERRER.
Vega. Bankrobber, 2020.

Bellesa clàssica

Text > XAVIER CASTILLÓN

El músic baix-empordanès Guillermo Martorell va formar part d'un dels projectes de música experimental més interessants que van sorgir a Catalunya durant els primers anys d'aquest segle, Mr. Hubba & el Mono Inventor. Ara, Martorell està més interessat en la música per a muntatges teatrals i bandes sonores de pel·lícules,

sovint fent equip amb Marc Crehuet, director de l'obra *La morta*, de Pompeu Crehuet, que es va estrenar el març del 2020 a la Sala Beckett. Per a aquest projecte, Martorell va compondre sis peces d'una bellesa clàssica singular, amb les cordes i el piano com a instruments principals, a més de la veu de Maria Rodés a la preciosa «Dàlia».

Dones i cançons

Text > XAVIER CASTILLÓN

La segona producció discogràfica del projecte *Cantut*, nascut per preservar el cançoner de tradició oral de les comarques gironines, està coprotagonitzada per la gironina Paula Grande i la menorquina Anna Ferrer, que han indagat en el paper que la dona tenia en aquestes cançons centenàries recopilades per Albert Massip (www.cantut.cat), les quals ara integren la

base d'altres iniciatives, com ara el festival *Cantut de Cassà*. Un disc dedicat «a totes ses dones reines, filles, mares, dides i bruixes, fidels i infidels, valentes i porugues», i sobretot a les seves àvies. Grande i Ferrer han aconseguit que aquest repertori soni actual sense perdre l'essència.